

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: NOVALES s.r.o.**, se sídlem Bavorská 856/14, Praha 5 - Stodůlky, IČ 25454749, zast. JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem se sídlem Na Jarově č. 2425/4, Praha 3, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4 o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 14.10.2009, sp. zn. 1485/09-177600-021,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Praha uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Praha D5 (dále jen celní úřad) ze dne 26.3.2009, č.j. 4815/09-177600-021, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za celní delikt uvedený v § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb. (celní zákon). Celního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v podaném písemném celním prohlášení č. 200805150 navrhl propuštění zboží : „ *molybden – odpad a šrot (určeno v ocelářském průmyslu jako přísada k legování)*“ do celního režimu volný oběh a v odstavci 31 a 33 deklarace uvedl nesprávné údaje, na základě kterých bylo zboží propuštěno do navrženého režimu. Tím měl žalobce porušit ustanovení článku 199 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává Celní kodex Společenství.

Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění fyzické kontroly zboží provedené dne 19.5.2008 Celním úřadem Opava, při níž byl odebrán vzorek zboží za účelem analýzy. Na základě výsledků analýzy odebraného vzorku bylo zjištěno, že

předmětné zboží má být zařazeno do podpoložky kombinované nomenklatury 81029400- „molybden a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu: - ostatní:--netvářený (surový) molybden, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním“. Jednání žalobce bylo vyhodnoceno jako porušení ustanovení článku 199 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 a naplnění skutkové podstaty celního deliktu způsobem uvedeným v ust. § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, který v průběhu řízení i v odvolání tvrdil, že při zařazování předmětného zboží do podpoložky kombinované nomenklatury 81029700 vycházel z povahy zboží, neboť tvrdil, že jde o odpad i na základě sdělení dodavatele. Žalobce namítal, že údaje uvedené v odst. 31 – popis zboží a 33 – zbožíový kód nejsou nesprávné, neboť předmětné zboží splňuje podmínky stanovené poznámkou 8 ke třídě XV celního sazebníku tvořícího přílohu I k Nařízení Komise (ES) č. 1549/2006, neboť jde o „kovový odpad a šrot vznikající při výrobě nebo mechanickém zpracování kovů a kovové předměty rozhodně nepoužitelné jako takové pro jejich zlomení, rozbití, opotřebení nebo z jiných důvodů“. Povaha zboží dle žalobce byla zřejmá i z důkazů, jimiž jsou fotografie a vzorky. Žalobce namítal, že se celní úřad nevypořádal s věcnou povahou projednávaného zboží ve vztahu ke zboží, jehož se týkaly cizozemské závazné informace a když celní úřad vztahoval tyto závazné informace pouze k osobě, které byla informace vydána. Žalobce namítal, že totožné zboží by mělo být v rámci EU posuzováno a sazebně zařazováno shodně. Uvedl, že celní úřad nevyvrátil, že molybden ve formě úlomků, který posuzovaly belgické a nizozemské celní orgány v závazných informacích, je shodný s předmětným zbožím žalobce a neuvedl důvody, proč z těchto závazných informací nelze vycházet a v čem se liší zboží propuštěné s nulovým clem od předmětného zboží žalobce. Tyto okolnosti mohly být zjištěny dotazem v rámci celního unijního systému na podrobnější výsledky analýzy molybdenových úlomků, které byly předloženy nizozemským a belgickým celním orgánům. Žalobce navrhoval, aby český stát postupoval podle článku 9 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 tj., aby bylo započato s jednáním o rozporných závazných informacích. Žalobce tvrdil, že materiál jemu propuštěný do režimu volný oběh, je totožný se zbožím, které bylo belgickými a nizozemskými celními orgány zařazeno do nomenklatury 81029700, tedy totožné s nomenklaturou žalobce. Žalobce předložil závazné informace o sazebním zařazení zboží označeného jako „zbytky a odpad z molybdenů“ vydané belgickými orgány pod č. BED.T.249.366 a nizozemskými celními orgány č. NLRTD-2007-000690 u zboží označeného jako „zbytky a odpad (drť)“ a žalobce je navrhl provést jako důkaz.

Žalobce dále v odvolání namítal, že za nesprávné údaje lze považovat pouze ty, které se týkají zboží jako takového např. jeho kvality, materiálu, druhu, množství a ceny. Takový nesprávný údaj však žalobce neuvedl. Za nesprávný údaj nelze považovat zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, neboť tyto údaje jsou náležitostmi rozhodnutí o propuštění zboží do režimu volného oběhu. Za správnost zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku odpovídá celní úřad zejména za situace, kdy měl k dispozici všechny doklady, vzorky zboží a zboží bylo správně identifikováno. Rovněž údaje v kolonce 33 celního prohlášení nejsou uvedením nesprávného údaje, neboť jde také o jiný údaj, o údaj o zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku. V tomto směru shodně judikoval Krajský soud v Ostravě pod sp. zn. 22Ca 409/98 a žalobce namítal, že za správnost těchto údajů zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku odpovídá celní úřad. Argumentace celního úřadu ustanovením článku 199 odst. 1 citovaného Nařízení na daný případ nedopadá, neboť podle tohoto ustanovení podáním celního prohlášením podepsaného deklarantem vzniká odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení celnímu úřadu, nikoliv deklarantovi.

Žalobce dále v odvolání namítal, že celní dluh reálně nemohl vzniknout, když při dovozu zboží byl stoprocentně dozajištěn složením jistoty ze strany deklaranta, z níž již byly na základě dodatečných platebních výměrů uhrazeny příslušné částky cla. Za daných skutkových okolností složením celní jistoty ve výši 100 % hodnoty zboží nehrozilo, že by clo nebylo uhrazeno.

Žalobce v odvolání namítal zjevnou nepřiměřenost výše pokuty vzhledem ke zjištěným okolnostem věci a nedodržení zásady činnosti správních orgánů v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce byl informován o tom, že jiné celní úřady ukládají za srovnatelné delikty pokuty v řádově nižší výši. Nadto cizozemské firmy z EU dovážející totožné zboží clo neplatí a jsou tak výrazně zvýhodněny.

Žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí k uvedeným odvolacím námitkám předně uvedl, že z výsledku analýzy provedené Celně technickou laboratoří vyplynulo, že majoritním prvkem ve vzorku byl molybden a deklarovaným zbožím nebyl odpad a šrot jak se domnívá žalobce, nýbrž se jednalo o slinovaný molybdenový prášek, který měl být zařazen do položky kombinované nomenklatury 810294. Žalovaný tak dovozoval jak z vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží ke třídě XV, a to z poznámky 8, která uvádí význam odpadu a šrotu, tak i z vysvětlivky k Harmonizovanému systému k č. 8102 (molybden a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu) a z druhé části vysvětlivky k Harmonizovanému systému k č. 8101, které stanoví mimo jiné i pro molybden formu netvářeného kovu, např. v blocích ingotech a slinutých tyčích a prutech nebo jako odpad a šrot. K posouzení odpadu a šrotu lze dle žalovaného vyjít z vysvětlivky Harmonizovaného systému k č. 7204, z níž vyplývá, že v tomto čísle nejsou zahrnuty výrobky, které lze využít buď k jejich původnímu účelu jako takové nebo po úpravě a nebo pro jiné účely nebo po úpravě, aniž by došlo k opětovnému získání kovu. Žalovaný dále vyšel z vysvětlivek ke kombinované nomenklatuře, k podpoložce 81029400, která stanoví, že do této podpoložky patří wolframový prášek lisovaný do tablet, kosočtverečných faset atd. pouze pro účely dávkování nebo pro přepravu. Žalovaný dovodil, že popis zboží v kolonce 31 je tedy chybný, neboť se nejednalo o šrot, ale slinutý kov, který byl ve formě úlomků, a neustále představoval kov jeho primární formě slinutý do podoby kvádrů.

K odvolacím námitkám žalobce odkazujícím na závazné informace žalovaný uvedl, že ve smyslu článku 10 Celního kodexu Společenství se závazné informace smí dovolávat pouze oprávněná osoba a tou je ta osoba, které se závazná informace týká. Přesto k navrženým důkazům žalobce závaznými informacemi celních orgánů Belgie a Nizozemska žalovaný uvedl, že v obou případech těchto informací se jedná o molybdenový šrot se zařazením v nich popisovaného zboží do podpoložky 81029700 kombinované nomenklatury. Popisy zboží zde uvedené však nejsou jednoznačné, a proto nelze s určitostí prohlásit, že se jedná o stejné zboží jako u žalobce. Dle žalovaného pro dané řízení byl hlavně důležitý výsledek analýzy Celně technické laboratoře a dále i kopie Závazné informace o sazebním zařazením zboží č. CZ 07-0817-2008 vydaná pro žalobce se zařazením do podpoložky 81029400, vztahující se k uvedenému zboží. Žalovaný se vyjadřoval i k Závazné informaci DEK/1202/05-11 vydané německými celními orgány, která do podpoložky 81029400 zařazuje zboží označené jako kompozitní materiál „MoSiB“ u něhož se jedná o netvářené materiály, o lisované směsi prášku ve formě malých kompaktních kousků. Jde o surový, neopracovaný molybden. O této závazné informaci o sazebním zařazení zboží tak platí to samé jako o namítaných závazných informacích Belgie a Holandska. Nelze s určitostí prohlásit, že se jedná o stejné zboží.

Žalovaný uvedl, že uvádění nesprávných údajů žalobcem není spatřováno pouze v uvedení nesprávného zbožíového kódu v kolonce 33 JSD, ale také v nesprávném popisu zboží v kolonce 31 JSD, kdy popis zboží měl znít tak, aby odpovídal dováženému zboží „*molybden a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu – surový netvářený molybden, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním*“, nikoliv, jak je uvedeno „*molybden – odpad a šrot*“

(určeno v ocelářském průmyslu jako přísada k legování), ne odpad ve smyslu zákona č. 185/2001 Sb. “

Žalovaný odmítl názor žalobce, že údaje týkající se popisu zboží a zařazení do zbožíového kódu se nedají považovat za uvádění nesprávných údajů a nedají se přičítat žalobci, jelikož odpovědnost za správnost těchto údajů leží na celním úřadu. Tyto údaje jsou obsahem celního prohlášení a jím se dle článku 4 odst. 17 Celního kodexu Společenství rozumí úkon, jímž osoba projevuje předepsanou formou a způsobem vůli, aby bylo zboží propuštěno do určitého režimu. Písemné celní prohlášení předkládá deklarant, musí být podepsáno a obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení. Žalovaný uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě se týká zboží, které již bylo propuštěno do režimu volného oběhu. V případě žalobce však bylo přistoupeno ke kontrole zboží za účelem ověření přijatého celního prohlášení a o propuštění zboží, tudíž nebylo rozhodnuto. Teprve na základě výsledku analýzy vyšly najevo odlišnosti mezi zjištěným skutkovým stavem a údaji uvedenými v celním prohlášení. Články 4 odst. 17, 61 a 62 Celního kodexu Společenství, týkající se celního prohlášení a jeho náležitostí, jsou v souladu s článkem 199 Nařízení Rady 2454/93 a nelze je vykládat tak, že odpovědnost za správnost vytýkaných údajů leží na celním úřadu.

Žalovaný odmítl názor žalobce, že pokud byl celní dluh dozajištěn poskytnutou jistotou, pak celní dluh nevzniká. Žalovaný uvedl, že celním dluhem se rozumí povinnost osoby zaplatit dovozní clo, přičemž zajištěná finanční částka není platbou cla a celní dluh skutečně vznikl, neboť nebylo odvedeno to, co odvedeno mělo být.

K námitkám výše pokuty a dodržení zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný uvedl, že výše pokuty je přiměřená vzniku celního dluhu ve výši 316 748 Kč a i vzhledem k míře opatrnosti, kterou žalobce při dovozu zboží nedodržel. S námitkou nedůvodných rozdílů se žalovaný vypořádal tak, že pro míru sankční odpovědnosti žalobce byl důležitý hlavně výsledek analýzy celně technické laboratoře. Žalovaný má za to, že celní úřad se dostatečně podrobně vypořádal s odůvodněním výše pokuty.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že žalovaný nepřihlédl k popisu zboží, jak byl žalobcem uveden v celních prohlášeních. K použití vysvětlivek k Harmonizovanému systému k č. 8101 a k č. 8102 uvedl, že z vysvětlivek o podobnosti metalurgií (molybden a wolfram) jednoduše nevyplývá závěr o možnosti aplikace vysvětlivek č. 8101 k vysvětlivkám č. 8102. Daný text vysvětlivek č. 8101 tedy na projednávané zboží nedopadá, nelze je použít mutatis mutandis, neboť argumentace podobnosti metalurgií není přiléhavá v případě odpadu nebo šrotu.

Žalobce vytkl, že se žalovaný dále nevypořádal se skutečností, že žalobce předložil závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané belgickými a nizozemskými celními orgány, ačkoliv v nich obsažený popis zboží je prakticky totožný s popisem projednávaného zboží. Navíc jde i o shodu ve vyobrazení zboží. Žalovaný nemá dostatečnou oporu ve skutkových zjištěních, že popis zboží v obou uvedených závazných informacích není stejný. Žalovaný měl k dispozici odebrané vzorky zboží žalobce a originální vyobrazení tvořící přílohu obou cizozemských závazných informací, žádná skutková zjištění z toho však nevyvodil. Žalobce namítal, že žalovaný si též měl a mohl zajistit další potřebné údaje o obou cizozemských závazných informacích o sazebním zařazení zboží, respektive o zboží, jenž bylo předmětem posuzování belgickými a nizozemskými celními orgány. Žalovaný nemohl

vycházet jen z pouhého textového popisu zboží, ale měl přihlídnout i k dalším skutkovým okolnostem. Žalovaný namítal, že totožné zboží má být v rámci EU posuzováno a sazebně zařazováno shodně. Žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce, že molybden ve formě úlomků, který posuzovaly belgické a nizozemské celní orgány, je shodný s projednávaným zbožím. Neuvedl relevantní důvody, proč z obou cizozemských závazných informací nelze vycházet a v čem se zboží propuštěné s nulovým clem liší od předmětného zboží. Tyto okolnosti mohly být zjištěny jednoduchým dotazem v rámci celního unijního systému na podrobnější výsledky analýzy molybdenových úlomků předložených nizozemským a belgickým celním orgánům v rámci procesu vydání obou cizozemských závazných informací, to však učiněno nebylo. Žalobce proto navrhl, aby žalovaný předložil jako důkaz cizozemskými celními orgány provedené analýzy zboží, jenž byly podkladem pro vydání obou cizozemských závazných informací, které potvrdí shodu zboží.

Žalobce namítal, že žalovaný se odvolával na závaznou informaci č. CZ 07-0817-2008 ze dne 17.12.2008, avšak tento důkaz nebyl v předcházejícím řízení proveden. Tuto okolnost namítá jako vadu napadeného rozhodnutí a řízení. Pokud existovaly rozpory mezi cizozemskými závaznými informacemi a českou závaznou informací týkajícími se stejného zboží, pak byl na místě postup podle článku 9 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 tj. musí být započato s jednáním o rozporných závazných informacích. Jelikož cizozemské závazné informace orgánů Belgie a Nizozemska jsou závazné pro celní řízení v EU, má být zboží obdobné zboží popsanému v obou těchto informacích zařazováno do podpoložky 81029700. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí za výsledek libovůle žalovaného, který postupoval nezákonně, pravidla pro zařazení předmětného zboží interpretoval nestandardně a v rozporu s postupem celních orgánů jiných zemí EU.

Žalobce nadále tvrdil, že předmětné zboží splňuje podmínky stanovené poznámkou 8 ke třídě XV celního sazebníku, neboť jde o kovový odpad a šrot uvedený v této poznámce. Žalovaný nevysvětlil, proč nizozemské celní orgány považují zbytky a odpad z molybdenu sestávající se z více než 99% molybdenu určené k dodání pro zpevnění vysoce hodnotné oceli obdobně za odpad, přičemž české celní orgány tvrdí, že u zboží žalobce se o odpad nejedná.

Žalobce namítal, že za nesprávný údaj nelze považovat zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku, neboť jde o náležitost rozhodnutí o propuštění zboží do režimu volného oběhu. Za toto zařazení odpovídá celní úřad. Tento svůj názor opírá o rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22Ca 409/98, který je přílehlavým nad předmětný případ žalobce a lze jej použít, neboť není pravdivá námitka nemožnosti aplikovat tento rozsudek z důvodu, že nebyla vydána rozhodnutí o propuštění do režimu volného oběhu.

Žalobce rovněž nesouhlasil s hodnocením, že mohl projevit ještě větší míru opatrnosti, aby nedošlo k deliktnímu jednání, neboť řídil-li se cizozemskými závaznými informacemi o sazebním zařazení zboží, nebyl jediný rozumný důvod, aby si žalobce před dovozem zboží vyžadoval českou závaznou informaci.

Žalobce namítal zvýhodnění cizozemských firem z EU dovážející totožné zboží, které neplatí clo a tím jsou poškozovány i české firmy v hospodářské soutěži.

Žalobce namítal, že celní dluh nemohl reálně vzniknout a nevznikl, když při dovozu zboží byl ve výši 100 % zajištěn složením jistoty, z níž již byly na základě vydaných a okamžitě vykonatelných dodatečných platebních výměrů uhrazené příslušné částky cla. Žalovaný nerozporuje, že k úhradě celního dluhu došlo složením jistoty a tedy nehrozilo, že by clo nebylo uhrazeno. Tato okolnost měla být zohledněna ve prospěch žalobce při stanovení výše pokuty.

Žalobce v závěru žaloby namítal dotčení ústavního principu oprávněné důvěry právního subjektu v právo, zásady legitimního očekávání principu zákazu svévole a principu právní jistoty i principu ochrany majetku dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný namítal, že napadené rozhodnutí nemůže být založeno na tom, že popisy

zboží závazných informací o sazebním zařazení zboží nejsou jednoznačné a nelze s určitostí prohlásit, že se jedná o stejné zboží a to proto, že žalovaný neučinil dostatečná skutková zjištění pro své rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že popis zboží vyhodnotil v rozhodnutí jako chybný, vzhledem ke skutečnosti, že se nejednalo o šrot, nýbrž o slinutý kov, který byl ve formě úlomků, a představoval kov v jeho primární formě. Žalovaný se popisem zboží zabýval a vyhodnotil je jako nesprávný, který dostatečně přesně nedefinoval deklarované zboží. Nejednalo se o odpad a šrot, ale o slinovaný molybdenový prášek a zdůraznil, že výrazy odpad a šrot v poznámce 8 ke třídě XV vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží má takový význam, jaký je uveden v této poznámce, přičemž podle poznámky 3 k této třídě výraz obecné kovy zahrnuje kromě jiného „wolfram a molybden“. K tomuto svému názoru žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-403/07 Metherna GmbH a CO.KG proti Hauptzollamt Düsseldorf, kde se v odstavci č. 25 uvádí, že pokud jde o molybden z vysvětlivky k č. 81.02, pak tento kov se vyskytuje buďto v kompaktním stavu nebo jako prášek, který se zpracovává stejným postupem jako wolfram. Tato vysvětlivka rovněž uvádí, že jelikož je metalurgie wolframu a molybdenu v mnoha ohledech stejná a využívání těchto kovů často podobné, použijí se ustanovení poslední části vysvětlivky k číslu 81.01 rovněž na molybden. V uvedeném rozsudku Evropského soudního dvora se také v odst. 61 uvádí, že wolframové nebo molybdenové tyče získané prostým svinováním spadají do jejich podpoložek 8101 91 10 a 8102 91 10. Takové tyče, které představují netvářenou surovou formu dotyčných kovů a nikoli výrobky z těchto kovů, nemohou být přepracovány roztlučením či rozdrcením na šrot spadající do podpoložek 81019190 a 81029190. V roce 2001, z něhož pochází uvedený rozsudek platilo znění kombinované nomenklatury, kterému odpovídala podpoložka kombinované nomenklatury 81029700 ve znění platném v roce 2008, tedy v roce propuštění zboží žalobce do režimu volného oběhu.

Pro celní zařazení předmětného zboží žalovaný považoval za podstatné výsledky analýzy celně technické laboratoře, které nebyly žalobcem zpochybněny. Žalovaný rovněž setrval na závěru, že předložené závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané celními orgány Nizozemska a Belgie neposuzovaly totožné zboží jaké bylo navrženo k propuštění do volného oběhu žalobcem. Detailní posuzování závazných informací celních orgánů Belgie a Nizozemska považuje žalovaný za nadbytečné, jelikož skutkový stav byl spolehlivě zjištěn právě analýzou v Celně technické laboratoři. Žalovaný se nedopustil procesního pochybení, jestliže neprovedl důkaz závaznou informací č. CZ 07-0817-2008 vydanou Celním ředitelstvím Praha, neboť s touto informací nepočítal jako s důkazem a žalovaný z ní nevyvozuje žádné závěry.

Žalovaný správní orgán dále setrval i na tom, že neuvádění nesprávného údaje v celním prohlášení je spatřováno nejen v nesprávném popisu zboží v kolonce 31, ale i v nesprávném celním zařazení zboží v kolonce 33 je zde. Nastínil i rozdíl mezi případem žalobce a případem, který řešil již zmíněný Krajský soud v Ostravě a to proto, že v případě žalobce bylo přistoupeno k fyzické kontrole zboží za účelem ověření přijatého celního prohlášení a byly odebrány vzorky z důvodu posouzení správnosti sazebního zařazení. Jestliže Celní úřad Opava měl pochybnosti o správnosti údajů uvedených v celním prohlášení a za tím účelem dozajistil celní dluh, nelze tuto skutečnost vykládat tak, že pokud zboží nakonec bylo propuštěno do volného oběhu, byly autoritativně stvrzeny údaje uvedené v celním prohlášení žalobce.

Žalovaný poukázal na to, že v míře opatrnosti žalobce mohl požádat o vydání závazné informace na dovážené zboží, což následně učinil a ta byla vydána se zařazením právě do podpoložky kombinované nomenklatury 81029400.

Žalobce setrval na svých závěrech vtělených do napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnou v plném rozsahu.

Při jednání před soudem zástupce žalobce uvedl, že podle poznatků žalobce jde v závazných informacích o sazební zařazení zboží, které je totožné se zbožím, jaké dovezl i žalobce. Nakonec jde i o stejné zboží, které pochází z Uzbekistánu. Žalobci se toto ovšem nepodařilo prokázat, protože nemá jiné možnosti, kromě návrhů důkazů, které učinil, a na které celní orgány nereagovaly. Obstaral proto sám důkazy se zahraničí, neboť tam šlo o řízení mezi jinými oprávněnými osobami a tamními celními orgány. Je také toho názoru, že v dané věci nevznikl celní dluh, neboť na hranicích došlo k dozajištění celního dluhu, a to dokonce v částce vyšší než celní dluh činil.

Zástupce žalovaného odkázal na článek 12 odst. 3 Celního kodexu Společenství s tím, že je na účastníkovi řízení jako na deklarantovi prokázat, že v celní deklaraci je zboží stejné jako v celní informaci, které se dovolává. Z celního kodexu nelze dovodit povinnost celních orgánů, aby použily závaznou informaci pro otázku stejného celního zařazení zboží také pro třetí osobu, neboť celní orgány mají omezený přístup k ověření totožnosti zboží dle vydané závazné celní informace. Je tomu tak proto, že jde o vztah mezi oprávněnou osobou a celním orgánem toho kterého členského státu. Jde o vztah uzavřený a to z toho důvodu, že závazné informace o celním zařazení zboží se sice zveřejňují v databázi závazných informací, ovšem tato databáze má jak část veřejnou, tak část neveřejnou. Část veřejná je přístupná, kde lze zjistit, jaké informace byly vydány a část neveřejná, kde jsou uvedeny informace, jenž si přeje účastník utajit, např. týkají se předmětu zboží, předmětu dovozu, označení země původu apod. Tyto údaje tedy nelze vyrazovat třetím osobám, proto i celní orgány měly omezený přístup ke zjištění, o jaké zboží jde a proto neučinily ničeho tak, jak zde namítá zástupce žalobce. Žalovaný se navíc domnívá, že ani žalobce není schopen doložit totožnost zboží, které sám deklaroval se zbožím, jehož se týká závazná informace, již se dovolává.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování vyžádáním analýzy zboží, jenž bylo předmětem závazných informací vydaných belgickými a nizozemskými celními orgány.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. s.r.s., a to v mezích žalobou uplatněných bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V daném případě je mezi účastníky řízení sporná otázka, zda žalobci byla oprávněně a v souladu se zákonem uložena sankce za správní delikt, jehož se měl dopustit jednáním uvedeným v ust. § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb. ve znění platném v rozhodné době ve spojení s ust. § 298 odst. 1 celního zákona.

Podle § 298 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona ve znění platném v rozhodné době celního deliktu se dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293.

Podle § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb. celního zákona ve znění platném v rozhodné době celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů.

Aplikace výše uvedených zákonných ustanovení na případ žalobce závisí na tom, zda žalobce je osobou odpovědnou za uvedení nesprávných nebo nepravdivých údajů v celním prohlášení, což žalobce zpochybňoval námitkou, že za správnost celního zařazení zboží do příslušné podpoložky celního sazebníku odpovídá celní úřad. Opačnou odpovědnost celního úřadu žalobce v průběhu celního řízení i v podané žalobě vyvozoval jak z charakteru celního prohlášení (údaje v něm uvedené jsou součástí rozhodnutí o propuštění zboží), tak z čl. 199 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, které je prováděcím předpisem k Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 – Celní kodex Společenství a rovněž z rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 Ca 409/98.

Uvedená námitka nemá oporu v platných právních předpisech a postrádá i smysl deklarace dováženého zboží.

Předně dle čl. 199 prováděcího Nařízení komise (EHS) č. 2454/93, který má přímý účinek a je třeba jej aplikovat před vnitrostátním právem stanoví, že: „*aniž je dotčeno případné použití trestněprávního předpisu, má se za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost, mimo jiné, za správnost údajů uvedených v celním prohlášení*“.

Podle gramatického i teleologického výkladu citovaného článku Nařízení ve spojení s vnitrostátní úpravou obsaženou v § 104 odst. 1 písm. e) celního zákona č. 13/1993 Sb. odpovědnost za správnost údajů nevzniká celnímu úřadu, nýbrž deklarantovi. Toto Nařízení ve znění čl. 199 spojuje s uvedením slov „*celnímu úřadu*“ podání celního prohlášení a nikoliv odpovědnost za správnost údajů v celním prohlášení. Uvedený článek je třeba číst a vnímat v gramatickém i významovém spojení slov tak, že „*podáním celního prohlášení celnímu úřadu*“ vzniká odpovědnost za správnost údajů, nikoliv tak, že „*celnímu úřadu*“ vzniká odpovědnost za správnost údajů. Tento článek tak stanoví časový okamžik vzniku odpovědnosti za správnost údajů v celním prohlášení, nikoliv komu vzniká odpovědnost za správnost údajů.

Popis zboží v kolonce č. 31 a zařazení zboží do příslušné položky celního sazebníku v kolonce 33 celního prohlášení jsou údaje, na které dopadá čl. 199 cit. Nařízení.

Dle čl. 4 odst. 17 Celního kodexu Společenství je podání celního prohlášení projevem vůle deklaranta navrhnout předmětné zboží k propuštění do příslušného režimu. Podáním celního prohlášení potvrzuje deklarant správnost údajů v něm obsažených, pravost dokladů, kterými je doloženo. Je-li v celním řízení potvrzeno celní prohlášení podané písemně, stávají se obsah tohoto prohlášení a skutečnosti, podle nichž se zboží propustí, součástí rozhodnutí (§ 104 odst. 6 zák. č. 13/1993 Sb.). Základními náležitostmi rozhodnutí v celním řízení jsou mj. i název zboží a podpoložka celního sazebníku včetně celní sazby zboží (§ 104 odst. 1 písm. f/ a písm. g/ zák. č. 13/1993 Sb.). Podle čl. 62 Celního kodexu Společenství písemné celní prohlášení musí být podáno na tiskopise odpovídajícím úřednímu vzoru předepsanému pro tento účel. Musí být podepsáno a obsahovat veškeré náležitosti nezbytné pro použití předpisů upravujících celní režim, do kterého je zboží navrženo v celním prohlášení.

Z uvedeného vyplývá, že za správnost údajů obsažených v celním prohlášení odpovídá deklarant, protože nadto i on je tím subjektem, který má k dispozici znalosti o zboží, jež navrhuje k propuštění do příslušného celního režimu a proto je na něm, aby při dovozu shromáždil a o dováženém zboží poskytl veškeré potřebné informace. Celní úřad je pak povinen ověřovat údaje v celním prohlášení a oprávněn provádět i následnou kontrolu po propuštění zboží z hlediska dokladů a údajů v celním prohlášení. Nesprávné a neúplné

mohou být jakékoliv údaje, na jejichž základě bylo zboží propuštěno do navrženého režimu. Soud není toho názoru, že za nesprávné a neúplné údaje lze považovat pouze údaje, které se týkají zboží jako takového, a nikoliv zařazení zboží pod položku celního sazebníku a stanovení celní sazby. Deklarant je totiž povinen vyplnit údaje do odstavce 31 (název zboží) i do odstavce 33 (číselný kód podpoložky zboží celního sazebníku).

Uvedené není v rozporu se stanoviskem v rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22Ca 409/98, neboť i ten vycházel z úpravy, že deklarant je povinen správně uvést potřebné údaje a to i údaje, které se týkají zboží jako takového, tj. řádného popisu zboží a jeho charakteru. Celní úřad pak i ve smyslu uvedeného rozsudku krajského soudu odpovídá za správnost zařazení zboží do zbožíového kódu jen, má-li všechny úplné a správné informace a to i ve smyslu toho, že je odpovědný za ověřování úplnosti a správnosti informací uvedených deklarantem v celním prohlášení. Odpovědnost deklaranta za správnost údajů uvedených v celním prohlášení judikoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 1 Afs 20/2011-74.

V dané věci žalobce jako deklarant v celním prohlášení ze dne 19.5.2008, ref. č.. 200805 neuvedl popis zboží takovým způsobem, který by vyjádřil rozpoznatelně charakter zboží. Uvedl, že jde o „molybden – odpad a šrot (určeno v ocelářském průmyslu jako přísada k legování)“, neuvedl však podobu, množství a případně i způsob zpracování dováženého zboží. Nedostatek potřebného popisu zboží a znalostí o tomto zboží pak způsobily zařazení zboží v kolonce č. 33 do nesprávné podpoložky celního sazebníku a toto nesprávné zařazení bylo zjištěno až následnou kontrolou – na základě analýzy odebraných vzorků zboží v Celně technické laboratoři.

Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že v průvodních dokladech k celnímu prohlášení je zboží označeno jako molybdenové brikety, v protokolu o odběru vzorků jako *molybdenum etallic ii briquetettes*“ s účelem účel použití jako „*přísada k legování*“. Ze sumarizace výsledků analýz Celně technické laboratoře, které bylo podkladem pro Stanovisko Celního ředitelství Ostrava ze dne 19.8.2008 vyplynulo, že předložený vzorek je molybden v šedých kvádrech jako slinovaný prášek, podstavy 2,5 cm x 3 cm, různé délky, která je ulomená do nepravidelného tvaru. Ve vzorku byl identifikován molybden, železo a měď, přičemž přítomnost dvou posledně jmenovaných prvků je řádově do půl procenta. Na základě uvedené zkoušky a v souladu s přílohou I Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku a dále dle Vysvětlivek k harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží Celní ředitelství Ostrava vydalo stanovisko, z něhož vycházely i rozhodující celní orgány v dané věci, že se v tomto případě nejedná o odpad, ale o zboží dle podpoložky celního sazebníku 8102 94 00 (*Molybden a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu, – ostatní, - - Netvářený surový molybden, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním*).

Žalobce v písemném vyjádření ze dne 10.3.2009 projevil nesouhlas se zařazením zboží do podpoložky 8102 94 00 celního sazebníku a odkazoval přitom na závazné informace vydané pro stejné zboží pro Belgii a Holandsko se zařazením do podpoložky 8102 97 00 s tím, že není důvodu, aby předmětné zboží bylo zařazeno českými celními orgány do odlišné celní nomenklatury, než tak učinily celní orgány v obou uvedených zemích Evropské unie. Tento nesouhlas s nesprávným zařazením zboží celními orgány uplatněný i v podané žalobě neshledal soud za důvodný.

Zásadním pro samotné sazební zařazení dováženého zboží je Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „nařízení o celním sazebníku“), které zavádí nomenklaturu zboží nazvanou „kombinovaná nomenklatura“, která se zakládá na harmonizovaném systému popisu a číselného označování

zboží(dále jen „harmonizovaný systém“). Kombinovaná nomenklatura a smluvní celní sazby a doplňkové statistické jednotky jsou uvedeny v příloze I tohoto nařízení, která je každoročně k 1. lednu daného roku obměňována v souladu s přijatými opatřeními v celní oblasti. V nyní projednávaném případě je relevantní příloha I nařízení o celním sazebníku ve znění nařízení Komise (ES) č. 1214/2007 ze dne 20. 9. 2007, účinném od 1. 1. 2008 (dále jen „příloha I“). V úvodu přílohy I lze nalézt Všeobecná pravidla pro výklad kombinované nomenklatury, která stanoví, že „zařazení zboží do kombinované nomenklatury se řídí těmito zásadami:) Názvy tříd, kapitol a podkapitol jsou pouze orientační; pro právní účely jsou pro zařazení směrodatná znění čísel a příslušných poznámek ke třídám nebo kapitolám a následující ustanovení, pokud znění těchto čísel nebo poznámek nestanoví Zařazení zboží do položek a podpoložek určitého čísla je pro právní účely stanoveno zněním těchto položek a podpoložek a příslušných poznámek k položkám a podpoložkám, jakož i mutatis mutandis výše uvedenými pravidly, přičemž se rozumí, že srovnávány mohou být pouze položky a podpoložky stejné úrovně. Není-li stanoveno jinak, uplatňují se pro účely tohoto pravidla rovněž příslušné poznámky ke třídě a kapitole.“ Část druhá přílohy I obsahuje celní sazebník rozřazující jednotlivé druhy zboží do tříd.

Třída XV nazvaná „Obecné kovy a výrobky z obecných kovů“ obsahuje několik kapitol, mezi nimi i kapitolu 81 – „Ostatní obecné kovy; cermety; výrobky z nich“.

Úvodní poznámky k třídě XV v bodu 3 stanoví, že „v celé nomenklatuře výraz „obecné kovy“ znamená: železo a ocel, měď, nikl, hliník, olovo, zinek, cín, wolfram, molybden, tantal, hořčík, kobalt, bismut, kadmium, titan, zirkon, antimon, mangan, berylium, chrom, germanium, vanad, gallium, hafnium, indium, niob, rhenium a thalium“ (zvýraznění provedl NSS) a dále v bodu 8 písm. a) podává legální definici pojmu *Odpad a šrot* použitelnou pro třídu XV, když uvádí, že odpadem a šrotem je „kovový odpad a šrot vznikající při výrobě nebo mechanickém zpracování kovů a kovové předměty rozhodně nepoužitelné jako takové pro jejich zlomení, rozbití, opotřebení nebo z jiných důvodů“.

Kapitola 81 obsahuje číslo 8101 – *Wolfram a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu*. Číslo 8101 je rozděleno na dvě kategorie - *Prášek* a *Ostatní*. Druhá jmenovaná kategorie mimo jiné obsahuje podpoložku 8101 94 00 (*Netvářený (surový) wolfram, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním*) a podpoložku 8101 97 00 (*Odpad a šrot*).

V kapitole 81 se rovněž nachází číslo 8102 – *Molybden a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu*, jež obsahuje dvě kategorie – *Prášek* a *Ostatní*. Posledně uvedená kategorie mimo jiné zahrnuje podpoložku 8102 94 00 (*Netvářený (surový) molybden, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním; smluvní celní sazba 3 %*) a podpoložku 8102 97 00 (*Odpad a šrot; smluvní celní sazba 0 %*).

Evropská Komise vypracovává na základě čl. 9 odst. 1 písm. a) druhé odrážky nařízení o celním sazebníku vysvětlivky ke kombinované nomenklatuře, které pravidelně zveřejňuje v Úředním věstníku Evropské unie. Z judikatury Soudního dvora Evropské Unie vyplývá, že, ačkoliv tyto vysvětlivky významně přispívají k výkladu dosahu jednotlivých tarifních položek, nejsou právně závazné a obsah těchto vysvětlivek musí být tudíž v souladu s ustanoveními Harmonizovaného systému a nemůže měnit jejich dosah, představují nezávazné interpretační vodítko. V souzeném případě žalobce nepochyboval použití vysvětlivek k Harmonizovanému systému jako takových, ale pouze vlastní text vysvětlivek ve vztahu k podobnosti metalurgií, k možnosti aplikace vysvětlivek k č. 8101 k vysvětlivkám k č. 8102. Soud shledává tento text vysvětlivek za jasný, srozumitelný a použitelný. Ve vysvětlivce Harmonizovaného systému k č. 8102 je uvedeno, že jelikož metalurgie molybdenu se podobá metalurgii wolframu, druhá část vysvětlivky k číslu 8101 (týkající se forem, ve kterých je kov prodáván a zařazení karbidů) se použije mutatis mutandis, též na toto číslo. Z textu vysvětlivek tak jasně a srozumitelně plyne závěr o možnosti aplikace vysvětlivky 8101 pro účely vysvětlivek č. 8102. Žalobce ostatně nijak nezdůvodnil, proč

není argumentace podobnosti metalurgií přiléhavá. Oproti tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil, proč předmětné zboží nelze podřadit pod pojem „odpad a šrot“, když se jednalo o slinovaný molybdenový prášek, přičemž zejména uvedl, že předmětné zboží nenaplnuje znaky uvedené v poznámce 8 k třídě XV. Pro podřazení zboží pod pojem „odpad a šrot“ ve smyslu poznámky 8 písm. a) nebyla splněna základní podmínka, a to, že se jedná o kovový odpad a šrot vznikající při výrobě nebo mechanickém zpracování kovů anebo o kovové předměty *rozhodně nepoužitelné* jako takové pro jejich zlomení, rozbití opotřebením, nebo z jiných důvodů. V daném případě pro možnost podřadit žalobcem dovážené zboží do podpoložky 8102 94 00 kombinované nomenklatury postačovalo, aby naplňovalo znaky položky 8102 (*Molybden a výrobky z něho, včetně odpadu a šrotu*) a podpoložky 8102 94 00 (*Netvářený(surový) molybden, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním*) a případných poznámek. Odpad z molybdenu ve formě jakýchkoliv forem získaných slinováním (stlačení kovového prášku, slisování) odpovídá znaku v textu podpoložky 8102 94 00.

Na základě uvedeného soud nepovažuje za důvodné žalobní námitky, že žalovaný nepřihlédl k popisu zboží a že žalovaný nesprávně aplikoval vysvětlivky k č. 8101 a k č. 8102 Harmonizovaného systému celního zařazení zboží.

Zásadní námitkou žalobce, kterou uplatňoval již v průběhu řízení před celními orgány, je tvrzení rozpor sazebního zařazení jím dováženého zboží se zahraničními závaznými informacemi o sazebním zařazení. Žalobce vychází z toho, že zboží, které dovážel a zboží, jež je předmětem těchto zahraničních závazných informací, je totožné. Veškeré své námitky o rovném přístupu celních orgánů Evropské unie k posuzování dovozu zboží na základě již vydaných závazných informací v jednotlivých státech proto žalobce vyvozuje z přesvědčení, že ve všech případech šlo o totožné či obdobné zboží. Z uvedeného dovozuje i své legitimní očekávání, že české celní orgány mají provést stejné sazební zařazení a pokud tak neučinily, pak jde o libovůli správních orgánů při celním zařazení zboží.

Oproti tvrzení žalobce soud shledává argumentaci žalovaného, že nemohl použít závazné informace vydané státy Belgie a Nizozemska důvodnou, avšak nikoliv z toho pohledu, že by se těchto informací mohla dovolávat jen oprávněná osoba (deklarant, již byla závazná informace vydána), ale z toho důvodu, že oporu v podkladech řízení má závěr žalovaného o tom, že tyto závazné informace dle popisu zboží, které bylo dováženo nezaručují, že jejich předmětem byl dovoz stejného zboží jako u žalobce. Tedy závěr žalovaného, že vzhledem k nejednoznačnému popisu zboží v těchto závazných informacích nelze s určitostí prohlásit, že se jedná o stejné zboží.

Cílem závazné informace o celním zařazení zboží (ZISZ) je poskytnout dovážejícímu subjektu (deklarantovi) právní jistotu o zařazení zboží do stávající celní nomenklatury a chránit jej tak proti jakékoli následné změně stanoviska celních orgánů k zařazení tohoto zboží. Z ustanovení čl. 12 odst. 2 Celního kodexu Společenství ve spojení s články 10 a 11 prováděcího Nařízení vyplývá, že se závazné informace smí dovolávat pouze z ní oprávněná osoba, a to vůči celním orgánům, které ji vydaly, a vůči celním orgánům jiných členských států. V této souvislosti Evropský soudní dvůr judikoval, že ZISZ vytváří práva pouze ve prospěch oprávněné osoby, které byla vydána závazná informace (rozsudek ze dne 15. 9. 2005, *IntermodalTransports*, C-495/03, Recueil, s. I-8151, bod 27). Nicméně tento soud v jiném rozsudku ze dne 7. 4. 2011, *Sony Supply Chain Solutions (Europe)*, C-153/10 připustil, že ZISZ se může jiná než oprávněná osoba dovolat jakožto důkazu, neboť není vyloučeno aby se ZISZ bylo nakládáno jako s jakýmkoliv jiným důkazním prostředkem. Přitom stále platí, že mimo tento důkazní rámec (mimo důkazní smysl použití ZISZ) je jinak

v rozporu s právem Evropské Unie taková úprava, která přikazuje celním orgánům na základě dovozce předložené ZISZ vydané jiné osobě provést stejné sazební zařazení jako učinily orgány, jež tuto ZISZ vydaly. To znamená, že povinnost českých celních orgánů zařadit žalobcem dovážené zboží do té podpoložky kombinované nomenklatury, do které zařadily v ZISZ totožné zboží celní orgány jiného členského státu třetí osobě, nelze dovodit.

Oproti tomu však procesní pravidla českého právního řádu umožňují použít ZISZ jako důkazního prostředku v tomto řízení a provedení tohoto důkazního prostředku podrobit volnému hodnocení důkazů. K tomuto náhledu dospěl i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích sp. zn. 1 Afs 4/2012 a 2 Afs 48/2012, i když se pro jím posuzované případy liší v názoru na aplikaci procesních pravidel podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků nebo podle správního řádu. V každém případě Nejvyšší správní soud v návaznosti na judikaturu Evropského soudního dvora dovodil možnost použití ZISZ jako důkazních prostředků v tomto řízení a dle názoru Městského soudu v Praze opravdu nic nebrání provést důkaz ZISZ zboží jako důkaz listinou a zhodnotit jeho obsah ve vztahu ke konkrétnímu posuzovanému dovozu.

Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí a z předloženého správního spisu, žalovaný ve vztahu k zahraničním ZISZ v podstatě a fakticky postupoval zcela v souladu s citovanou judikaturou, neboť předložené ZISZ Belgie a Nizozemska posoudil jako nepoužitelné z důvodu v nich obsaženému popisu zboží s tím, že nelze jednoznačně a určitě prohlásit, že tyto ZISZ pojednávají o totožném zboží. Z toho je zřejmé, že tato ZISZ neopominul, nýbrž je nepovažoval za důkaz o totožném zboží. Tento jeho závěr nelze vyvrátit, neboť v ZISZ Nizozemska a Belgie, jež se, jež sestávaly z textové a obrazové části, je zboží zařazené pod podpoložku č. 81029700 popsáno jako zbytky a odpad (drť) z nedrahých kovů jako je molybden, ve formě nepravidelných kusů různých rozměrů s tím, že tyto kusy nebudou podléhat žádnému dalšímu zpracování před jejich roztavením a dodáním do vysoce hodnotné oceli (Nizozemsko) a dále jako zbytky a odpad z molybdenu ve formě fragmentových kusů různých rozměrů s tím, že tyto kusy nebudou podléhat žádnému dalšímu zpracování před jejich roztavením a (znovu) použitím při výrobě (a tavení) oceli (Belgie). I když se žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil, že se zabýval jak textovou, tak obrazovou částí zahraničních ZISZ, je nutno mít na základě odůvodnění rozhodnutí žalovaného za to, že se zabýval všemi částmi ZISZ a tedy i žalobcem předloženými fotografiemi. Obdobně přístup k dokazování posoudil i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku sp. zn. 1 Afs 4/2012.

Žalobce předložil uvedené ZISZ jako podklad, ze kterého vycházel při celním zařazení zboží, a tento jeho postup byl zvážen při úvahách o výši uložené sankce. Žalobce nikterak neprokazoval, že by v případě jím dováženého zboží a zboží posuzovaného předloženými ZISZ mělo jít o totožné zboží a na podporu tohoto svého tvrzení nepředložil žádný důkaz. Žalobce deklaroval použití dováženého zboží a nikdy v průběhu řízení nerozporoval jím uvedený údaj o způsobu použití zboží v celním prohlášení, tj. že zboží slouží k legování oceli. Žalobce se nedůvodně v žalobě dovolává zjištění a dotazu na postup zahraničních celních úřadů při posuzování zboží, k nimž byly ZISZ v zahraničí vydány. Tento postup jako komparativní a ne zcela spolehlivý ve zjištění totožnosti dováženého nemůže nahradit přímé zjištění daného skutkového stavu věci provedeného analýzou Celně technické laboratoře. Ostatně ve vztahu ke stejnému druhu zboží, jež žalobce dovážel, byla později na jeho žádost vydána ZISZ České republiky, o kterou žalobce pro účely jistoty zařazení zboží požádal. Nejspolehlivěji byl tedy skutkový stav zjištěn v Celně technické laboratoři a protože v r. 2008 byla na další dovozy žalobce vydána ZISZ potvrzující celní zařazení zboží tak, jak bylo učiněno celními orgány ČR orgány, nebylo důvodu srovnávat zboží dovážené žalobcem

se zbožím podle ZISZ vydaných celními orgány v Nizozemí a Belgii. Soud je toho názoru, že případný rozporný postup mezi celními orgány Evropské unie z různých států není řešitelný dokazováním totožnosti zboží z jednotlivých dovozů, neboť takové dokazování napříč členskými státy v součinnosti s deklaranty a celními orgány nemůže být spolehlivé a efektivní, nadto ani co do předmětu dovozu dohledatelné. Rozpory ve vydaných ZISZ na území Evropské unie jsou řešitelné podle čl. 9 odst. 1 Celního kodexu Společenství pouze jednáním o rozporných informacích za situace, kdy je prokázán dovoz totožného zboží. V této věci však žalovaný neshledal důvod vyvolat jednání o rozporných informacích z důvodu odlišného popisu zboží v posuzovaných ZISZ a současně ze strany žalobce nebyl pro takový postup předložen důkaz o totožnosti zboží jím dováženého ve vztahu ke zboží, jež bylo předmětem ZISZ.

V souvislosti s výše uvedeným posouzením pak neobstojí ani námitky žalobce ohledně porušení zákazu svévole při výkonu veřejné moci a porušení zásady zásady legitimního očekávání. Jestliže celní orgány vycházely z nesprávných a neúplných údajů žalobce a ověřily celní zařazení zboží na základě odborné analýzy, přičemž měly důvody neztotožnit předmětné zboží se zbožím, na něž byla vydány jiné zahraniční závazné informace, nelze dovozovat svévoli správních orgánů a právo legitimního očekávání žalobce na shodné posouzení zařazení dováženého zboží. V tom, že žalobce ztotožnil jím dovážené zboží bez další informovanosti s cizozemskými dovozy, je třeba spatřovat určitou nižší míru opatrnosti, která je žalobci vytýkána při hodnocení výše pokuty. Oproti tomu je třeba vidět, že správní orgán 1. stupně zhodnotil i jinou míru opatrnosti ve prospěch žalobce (míru opatrnosti spočívající ve vyhledání zahraničních ZISZ). Z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně jsou pak zřejmé zcela dostačující a náležitě odůvodněné úvahy o výši i pokuty ze všech hledisek jednání žalobce včetně výše úniku na cle. Tento únik na cle je hodnocen celními orgány správně z hlediska vzniku celního dluhu v důsledku nesprávných a neúplných údajů celního prohlášení, na základě nichž bylo žalobci zboží propuštěno do volného oběhu. Celní dluh znamená částku vzniklého cla, nikoliv skutečnost, zda deklarant je či není schopen takto vzniklé clo zajistit či uhradit. Finanční částka zajištěná jistinou, byť v úplné či dokonce vyšší výši, není platbou cla a neznamená, že celní dluh (povinné clo) nevznikl. Podle čl. 4 odst. 9 Celního kodexu Společenství se celním dluhem rozumí povinnost osoby zaplatit dovozní clo.

Z uvedených důvodů soud považoval i výše uvedené další námitky týkající se posouzení jednání žalobce za neoprávněné.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

V Praze dne 6. února 2013

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.